

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/90/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201506
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6618201506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudkýň JUDr. Janky Boroškovej a JUDr. Ivce Hanuskovej, v spore žalobcov 1/ S. E., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom J. republiky XXXX/X, XXX XX X., 2/ Z. E., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom G. 3, XXX XX O. N. a 3/ D. N., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom Y. XX, XXX XX Y., právne zastúpených JUDr. Ivetou Bračokovou, advokátkou, so sídlom Martina Rázusa 29, 984 01 Lučenec, proti žalovanej M. P., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom V. XX, XXX XX V., právne zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/9/2018-393 z 18. augusta 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcov a žalovanej k rodinnému domu s pozemkami, ktoré sú vedené na LV č. V. k. ú. Ružiná ako stavba rodinného domu súp. č. XX na pozemku parc. č. XXXX/XXX a C-KN parc. č. XXXX/XX záhrada o výmere 381 m², C-KN parc. č. XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 169 m², C-KN parc. č. XXXX/XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 91 m², C-KN parc. č. XXXX/XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 8 m², C-KN parc. č. XXXX/XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 15 m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) a nariadil ich predaj s tým, že výtazok z predaja bude rozdelený medzi žalobcov a žalovanú podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov, t. j. každý zo žalobcov 1/ až 3/ dostane z výtazku po 9/40 a žalovaná dostane z výtazku z predaja 13/40 (I. výrok). Žalovanej súčasne uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o ich výške (II. výrok).

2. Prvoinštančný súd mal preukázané, že žalobcovia sa so žalovanou nedohodli na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a preto bolo potrebné postupovať podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý upravuje záväzné poradie spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Podľa znaleckého posudku č. 60/2019 vypracovaného znalkyňou Ing. Jarmilou Dobaiešovou sporné nehnuteľnosti nie sú reálne deliteľné a preto tento spôsob vyporiadania spoluvlastníctva neprichádzal do úvahy. Takisto nebolo možné prikázať sporné nehnuteľnosti do vlastníctva sporových strán, pretože žalobcovia výslovne uviedli, že ich nechcú, nepotrebujú a majú

bývanie vyriešené a zasa žalovaná síce spoločné nehnuteľnosti ako jediná zo spoluvlastníkov užíva a pôvodne žiadala prikázať ich do jej výlučného vlastníctva, avšak s cenou nehnuteľností uvádzanou žalobcami nesúhlasila a cenu určenú znaleckým posudkom č. 60/2019 považovala za vysokú a nezohľadňujúcu jej investície. Prvoinštančný súd poznamenal, že ak by mala žalovaná o sporné nehnuteľnosti záujem, ich prikázanie do jej vlastníctva by bolo najúčelnejšie a takisto dodal, že investície žalovanej (ktoré žalobcovia nespochybnili) nemohol zohľadniť, pretože o týchto možno rozhodnúť len na podklade žaloby, ktorú však žalovaná neuplatnila, nepodala. Žalovaná potom žiadala zachovať podielové spoluvlastníctvo a nezrušiť ho z dôvodov hodných osobitného zreteľa a tiež z dôvodu, že nemá financie na výplatu žalobcov. Prvoinštančný súd konštatoval, že možnosť zamietnutia žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je výnimkou zo zásady, že nikto nemôže byť nútený k zotrvaní v podielovom spoluvlastníctve a takáto výnimka musí byť podľa § 142 ods. 2 OZ založená na dôvodoch hodných osobitného zreteľa. Tieto však v konaní neboli dané. Prihliadajúc následne na okolnosť, že žalovaná nemá peňažné prostriedky na vyplatenie žalobcov, čo vylučuje možnosť prikázať jej sporné nehnuteľnosti do vlastníctva za náhradu (pre žalobcov), dospel prvoinštančný súd k nutnosti použitia v poradí tretieho spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva, t. j. k nariadeniu predaja sporných nehnuteľností a rozdelení výťažku z predaja medzi žalobcov a žalovanú podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov. Tento spôsob vyporiadania bol vzhľadom na insolventnosť žalovanej jediný možný. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a nakoľko žalobcovia boli plne úspešní v spore, keďže došlo k zrušeniu spoluvlastníctva, priznal im nárok na plnú náhradu trov konania teda v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP samostatným uznesením.

3. V zákonnej lehote podala proti rozsudku odvolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na plnú náhradu trov konania. Podľa žalovanej prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne je napadnutý rozsudok založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná odkázala na argumentáciu obsiahnutú najmä v písomnom vyjadrení zo dňa 10. 09. 2018 sumarizujúc, že odvolací súd by mal prehodnotiť prvoinštančným súdom prijaté závery a podielové spoluvlastníctvo nezrušiť (a nevyporiadať) s odkazom na § 142 ods. 2 OZ. Argumentovala tým, že s manželom sú odkázaní na bývanie v sporných nehnuteľnostiach, nemajú inú alternatívu, poberajú dávky v hmotnej núdzi 180,- až 190,- Eur mesačne a to im neumožňuje zabezpečenie náhradného nájomného bývania. Okrem toho má osobné materiálne väzby k sporným nehnuteľnostiam vzhľadom na investície do nich vložené a takisto aj väzby citové, založené na dlhoročnom užívaní sporných nehnuteľností spoločne s matkou od roku 1994 do roku 2017.

4. Žalobcovia 1/ až 3/ požadovali napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho správnosti a priznať im plnú náhradu trov konania. Odvolanie žalovanej označili za účelovo podané v úmysle predĺžovať konanie a vyhnúť sa akémukoľvek riešeniu spoluvlastníctva sporných nehnuteľností. Tieto žalovaná užíva so svojou rodinou takmer 30 rokov, správa sa nezodpovedne a využívajúc všetky možnosti dané sociálnou politikou prezentuje odkázanosť na bývanie v nich. Nepredložila žiaden návrh na vyporiadanie spoluvlastníctva v širšom zmysle, nebola súčinná pri vyhotovení geodetického zamerania a pri legalizácii zápisu stavieb, ktoré údajne stavala s manželom. Citové väzby a odkázanosť na bývanie nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre zachovanie spoluvlastníctva sporných nehnuteľností. Ponechanie doterajšieho stavu by zvýhodnilo len žalovanú.

5. Žalovaná v následnej reakcii poprela, že by ich majetkové pomery s manželom boli výsledkom zneužívania situácie. Ide o dôsledok objektívnych faktorov - ich veku, pracovnej praxe, dostupnosti práce, zdravotného stavu a socioeconomickej situácie v regióne. V prípade predaja zostane bez obydlija. Spolu s manželom dlhé roky zveľaďovali sporné nehnuteľnosti a súčasne sa starali o matku, ktorá s nimi žila až do svojej smrti v roku 2017.

6. Žalobcovia 1/ až 3/ zopakovali, že laxný prístup žalovanej k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva je evidentný od začiatku konania.

7. Na základe odvolania žalovanej krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je dostatočné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadať so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd jasne vysvetlil, z akých dôvodov bolo potrebné podielové spoluvlastníctvo sporových strán zrušiť a vyporiadať ho nariadením predaja spoločných vecí a nezanedbal ani svoju povinnosť primerane sa vysporiadať s relevantnými námietkami žalovanej. Právom sporovej strany totiž nie je dostať odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce jej (subjektívnym) predstavám. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, či navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako tak nie je nutné, aby na každý (aj na pre rozhodnutie bezvýznamný) argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Prvoinštančný súd tieto princípy plne rešpektoval.

11. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a po právnej stránke vec posúdil správne. Žalovanou podané odvolanie preto nebolo dôvodné. Žalovaná v odvolaní neuviedla také právne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nevysporiadal. Odvolací súd si plne osvojuje dôvody, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a na tieto poukazuje bez potreby ich opakovania.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že podielové spoluvlastníctvo je upravené v ust. § 137 a nasl. OZ a je založené na dobrovoľnosti jeho existencie, s ktorou súvisí zásada, že nikto nemôže byť spravodlivo nútený, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu (s tým, že isté obmedzenie obsahuje len ust. § 142 ods. 2 OZ). Táto zásada je potom vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že ak nedôjde k dohode spoluvlastníkov, na návrh niektorého z nich zruší spoluvlastníctvo a vykoná jeho vyporiadanie súd. Prihliada pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie spoločnej veci.

13. V súdnej veci medzi žalobcami a žalovanou k dohode o zrušení spoluvlastníckeho vzťahu k sporným nehnuteľnostiam nedošlo a preto ak žalobcovia 1/ až 3/ ako spoluvlastníci podaním žaloby prejavili vôľu spoluvlastníctvo zrušiť, musel sa touto otázkou zaoberať súd.

14. Ust. § 142 ods. 1 OZ určuje záväznú poradie spôsobov vyporiadania spoluvlastníctva v prípade jeho zrušenia. To znamená, že súd musí skúmať jednotlivé spôsoby možného vyporiadania spoluvlastníctva tak ako za sebou nasledujú a až v prípade, že určitý spôsob nie je použiteľný, môže sa zaoberať v poradí ďalším spôsobom vyporiadania. Konkrétne na prvom mieste ide o rozdelenie vecí. Ak toto nie je dobre možné, môže súd prikázať spoločnú vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom. V prípade, ak žiadny zo spoluvlastníkov o spoločnú vec nemá záujem, možno vyporiadať spoluvlastníctvo tým, že sa nariadi predaj spoločnej veci a výťažok z predaja sa medzi nich rozdelí podľa veľkosti podielov.

15. Na tomto mieste treba uviesť (už spomínanú) výnimku zo zásady, že nikoho nemožno spravodlivo nútiť, aby zotrval v spoluvlastníctve. Výnimka je obsiahnutá v § 142 ods. 2 OZ, ktorý určuje, že z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku. Ako je zrejmé zo samotného znenia ustanovenia, dôvody hodné osobitného zreteľa pre nezrušenie spoluvlastníctva sú relevantné len v prípade, že spoluvlastníctvo nemožno vyporiadať prvým spôsobom - reálnou deľbou veci. Iba ak nemožno spoločnú vec rozdeliť, treba zvážiť, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre zachovanie spoluvlastníctva (jeho nezrušenie) a ak sa také preukážu, návrh na zrušenie a vyporiadanie

spoluvlastníctva bude potrebné ako nedôvodný zamietnuť. Pod dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre nezrušenie spoluvlastníctva a jeho vyporiadanie treba vo všeobecnosti rozumieť takú situáciu, kedy prevažuje záujem spoluvlastníka na zachovaní spoluvlastníckeho vzťahu nad záujmom iného spoluvlastníka na zrušení spoluvlastníctva.

16. V prejednávanej veci prvoinštančný súd správne (aj) na podklade znaleckého posudku č. 60/2019 znalkyne Ing. Jarmily Dobaiešovej zistil, že sporné nehnuteľnosti predstavujúce rodinný dom s prislúchajúcim pozemkom nie sú dobre deliteľné a preto nie je možné použiť prvý spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, t. j. rozdelenie spoločnej veci. V nadväznosti na to sa správne zaoberal okolnosťami hodnými osobitného zreteľa podľa § 142 ods. 2 OZ, pre ktoré by malo zostať spoluvlastníctvo zachované a dospel k správne záveru, že tieto nie sú dané. Prvoinštančný súd sa tomuto aspektu sporu podrobne venoval v 23. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom vysvetlil dôvody vedúce ho k tomu, že neuprednostnil záujem žalovanej na zachovaní spoluvlastníctva pred záujmom žalobcov na jeho zrušení. Na túto časť odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu odvolací súd žalovanú odkazuje konštatujúc, že ide o dostatočné vysvetlenie príčin, pre ktoré nebolo možné zamietnutie žaloby z dôvodov, ktoré prezentovala počas celého konania vrátane písomného vyjadrenia zo dňa 10. 09. 2018 obsahujúceho totožné námietky ako uviedla v odvolaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že napriek väzbe žalovanej na sporné nehnuteľnosti, ktoré dlhodobo i s rodinou užíva, žalovaná nie je osobou vysokého veku, je stále v produktívnom veku, nemá zásadné zdravotné problémy ovplyvňujúce jej pracovnú spôsobilosť a napriek tomu je vyše 30 rokov nezamestnaná, žije s manželom a dospelou dcérou, pričom ani pred začatím sporu ani počas neho neprejavila snahu seriózne sa ohľadne rodičovského domu vyrovnáť so žalobcami ako svojimi súrodencami. Žalovaná pritom nie je viazaná na potrebu bývania iba v sporných nehnuteľnostiach (napr. že by len odtiaľ musela dochádzať do práce, resp. zabezpečovať starostlivosť o blízku osobu), môže si z výťažku z predaja sporných nehnuteľností zabezpečiť iné, napr. nájomné bývanie, resp. má tri dospelé deti, ktoré by jej mohli a mali byť nápomocné. Odvolací súd je preto rovnako ako aj prvoinštančný súd toho názoru, že dôvody žalovanej na zachovaní spoluvlastníctva svojim významom neprevažujú nad záujmom žalobcov, pre ktorých existujúce spoluvlastníctvo nemá dlhodobo žiaden prínos. Odvolací súd už len dodáva, že pokiaľ ide o žalovanou spomínané investície do nehnuteľností, prvoinštančný súd správne poukázal na to, že tieto možno vyporiadať len na základe žaloby, resp. vzájomnej žaloby podanej v rámci konania o vyporiadanie spoluvlastníctva, avšak žalovaná takto nepostupovala.

17. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne posudzoval, či možno vyporiadať podielové spoluvlastníctvo sporových strán príkazaním sporných nehnuteľností za náhradu spoluvlastníkom. Dospel potom k správne záveru, že pokiaľ o ne žalobcovia záujem neprejavili a žalovaná sama deklarovala, že za znaleckým posudkom stanovenú cenu takisto nemá záujem stať sa ich vlastníčkou kvôli svojej nepriaznivej finančnej situácii, nebolo možné prikázať sporné nehnuteľnosti do vlastníctva (nesolventnej) žalovanej, hoci by sa takéto riešenie javilo ako najvhodnejšie. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že ak žalovaná nemá prostriedky na výplatu žalobcov, nebolo riešením prikázanie sporných nehnuteľností žalovanej, ale posledný možný spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, a to predaj veci a rozdelenie výťažku podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov, ako to správne previedol prvoinštančný súd.

18. Odvolací súd preto z dôvodu vecnej správnosti napadnutý rozsudok potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobcov 1/ až 3/, ktorých žalobe na zrušenie spoluvlastníctva bolo vyhovené a kde žalovaná ani žiadne konkrétne odvolacie dôvody v odvolaní neuviedla.

19. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní 1/ až 3/ a preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).